

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 4 PENGŐ MELLÉKLETTEL EGYÜTT.
 AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.
 SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
 WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI., FELSŐERDŐSOR 5. II.

Az örökség.

Lelki életemben, nagyon fontos, hogy magamévá tegyem a 85. zsoltár 9. versét: »Hadd halljam, mit szól az Ur Isten« — és hogy tudomásul vegyem, hogy: Kétség nélkül békességet szól az ő népének« — Békességet, melyet az Ur ígér, mely örömet ad, s mely olyan megnyugtató. »Hadd halljam mit szól« — S ime ezeket is mondja nekem a sok mennyei igazság, biztatás, intés, vigasz, parancs, ígélet között: »Amely nemzetséggel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Ur Isten« — (Ez. 47—23.) — Tehát az Ur már intézkedett, hogy hol adják ki az én örökségemet, nekem, ki jövevény vagyok, mert hiszen világosan mondja a Zsid. 13/14., hogy: »Nincs itt maradandó városunk« — nincs maradandó, mert jövevény vagyok s a »jövendőt keresem«. — Igen az én örökségemet, ott adják ki, amely nemzetséggel lakozom. I. Pét. 2/9 szerint »választott nemzetség«, — »megtartásra való nép« vagyok, ahhoz tartozom. Ma az Ur Jézus királyságából valónak vallom magamat. Oh mily csodálatos örökség, mily csodálatos teljesülése az ígéletnek, mely azt mondja: »örökségül nyer mindent« — (Jel. 21/7). Mily hálával kell leborulnom előtted Uram, ki a te szent véred által mennyei országod számára honpolgári jogot vásároltál nekem, hogy romolhatatlan örökségbe ültess engem. Hála, imádat neked, ki tekintetemet a mulandó, romlandó örökségről fölfelé irányítottad, ki megmentettél attól, hogy a rothadó örökség után törjem magam és ígérsz s adsz egy örökké tartót. A Te nemzetségedhez akarok tartozni, Téged kívánlak örökségül (Jer. sir. 3/24) óh tarts meg a Te kegyelmedből a Te nemzetségedben a Te örökösödnek.

Fiaskám, ha belső békét akarsz, akkor hallgass meg mindenkit szelid türelemmel, de természetesen találj, hogy rád senki sem kíváncsi.

Az eljegyzésről.

A legfontosabb életkérdésnek azt tartom: Mit tegyek, hogy üdvözüljek?

De igen fontos a házasság kérdése is. Ki legyen a feleségem s milyen legyen? Ki lehet nekem igazi élettársam és segítő társam?

Az eljegyzés megelőzi a házasságot. De már akkor rendesen döntött az ember afelől, hogy ki legyen és milyen legyen a jövendő élettársa.

Sokszor azonban az eljegyzés alatt rájön menyasszony is, vőlegény is arra, hogy nem egymásnak válók! Mikor erre ráeszmélnék, mit tegyenek? Vagyis vessük fel a kérdést: felbontható-e az eljegyzés?

Megjegyezni kívánjuk, hogy az eljegyzést nem lehet még úgy tekinteni, mintha az már tényleges házasság lenne.

Sajnos, sokszor úgy tekintik. Az a vőlegény, aki eljegyzett menyasszonyával már úgy él, mintha törvényes felesége lenne s aztán felbontja az eljegyzést bármi ok folytán, az nem mondható másnak, mint paráznál.

Jelen sorainkban azonban megtértekről, hívőkről akarunk inkább elmélkedni. Bibliailag megengedhető-e, ha két hívő jegyes, bizonyos idő múlva rájön, hogy nem lesznek egymás mellé való házastársak, az eljegyzést felbonthatják-e?

Mielőtt erre válaszolnánk, jegyezzük meg: ha mindkét fél hívő, akkor életük ezen fontos kérdésénél a házasságkötésnél, alapos vizsgálatot és önvizsgálatot tartanak s imába viszik, vajjon kivel is kössék össze magukat egy hosszú földi életre? Megvizsgálják egészségüket, kenyérkereső képességüket, műveltségüket, képzettségüket, korukat, társadalmi helyzetüket, természetüket.

Mindezek vizsgálata igen fontos!

Ahol két fiatal lélek fentiek latolgatása nélkül jegyezte el egymást, ha hívők is, mégis azt kell mondanunk, hogy elhamarkodták!

Az elhamarkodott eljegyzést pedig jobb

felbontani, mint egy életen át egymásnak szemrehányást tenni.

Tény az, ha hívők elhamarkodva jegyezték el egymást s később felbontják az eljegyzést, az megalázó rájuk nézve. De alázkodjunk meg inkább Isten és emberek előtt, mintsem, hogy később megunják és meggyűlöljék egymást.

Megtörténik az is, hogy egy-egy fiatal ember nősülési szándékkal látogat el egy hívő gyülekezetbe. Kegyesnek mutatkozik, sőt kilátásba helyezi, hogy előbb-utóbb ő is megtér, szakít a világgal, az Úr gyermeke lesz.

Megtörténik az eljegyzés. A többszöri érintkezés és alaposabb ismeretség után a mennyasszony rájön, hogy vőlegénye nem igazán követője az Úrnak, s nincs is komoly szándéka hívő életet élni.

Mit tegyen most?

Ismerje be Isten, önmaga és gyülekezet előtt, hogy nem tartott elég alapos önvizsgálatot, talán a fiatal ember jó modora, társadalmi állása, jó jövedelme, családi összeköttetése stb. vonzotta. Ismerje be könnyelmű elhatározását s bontsa fel az eljegyzést, mert úgysem lenne boldog házasság. Ezt pedig jobb kikerülni a házasságkötés előtt, mint utána!

Szokott úgy is történni, hogy két hívő lélek szereti egymást. Koruk, egészségük, társadalmi helyzetük, természetük, műveltségük, egymásnak szépen megfelelne. Megtörténik az eljegyzés!

Egyszerre az egyiknek vagy a másiknak hozzátartozói felvetik a pénzkérdést, a hozomány nagyságát, vagy a mennyasszony jellemtulajdonságait s addig-addig bizonyítgatnak s gyurják a vőlegényt, míg ez felbontja az eljegyzést.

Amelyik vőlegény azt képes megtenni, az határozottan vétkezik mennyasszonya s a szeretet parancsa ellen. Helyeselni semmiképen nem lehet.

Valamint nem lehet bibliai szempontból helyeselni, ha a fiatalok, mikor már megvan a kellő érettség és élet tapasztalat, s vonzalmat éreznek egymás iránt, csak azért nem lehetnek egymásé, mert a szülők keveslik egyiknek-másiknak pénzét, földjét, hozományát!

Nem helyes a hívőknél sem, hogy nagyon nézik a holdak számát és a pénznek nagyságát.

Sok esetben nem az Úr lelke által vezetetik magukat, hanem földi érdek által!

A rábeszélés és lebeszélés már sok boldogtalanságot okozott.

A nagy társadalmi különbség sem ajánlatos. Mánás fiú és földműves leány, gyárigazgató leánya és munkás legény összeházasodása még sohasem volt szerencsés.

Irányadó ebben a fontos kérdésben is a biblia.

Hívó ifjú vegyen el hívő hajadont, gazdálkodó legény gazdálkodó leányt, intelligens férfi intelligens leányt. Földi érdek kapcsolassék ki. Ne a testi szépségén, de a lelki szépségen alapuló vonzalom és az Úr lelke vezérelje össze a jegyeseket s az Úr együttes szolgálata tartsa együtt a házásokat, boldog földi életben s még boldogabb mennyei létezésben!

W. J.

H I R E K.

— **Evangelizáció Borjádön.** Jan. 28-tól febr. 2-ig a gráci predikátor Leonhardt tv. tartott igen szépen látogatott órákat. Sok áldásban volt része a borjádi gyülekezetnek. A rozoga gyülekezeti helyiség estéről-estére üdvösség után vágyódó lelkekkel telt meg, annyira, hogy mozogni sem lehetett. Több lélek bűn vallomást tett s elfogadta Üdvözítőül Jézus Krsisztust.

— **Evangelizáció Nyíregyházán.** Hazánk legnagyobb gyülekezetében az angyalföldi predikátor, Liebstökel Jenő hirdette az Igét öt estén át február közepén. Kápolnánk nagyterme esténként megtelt hallgatókkal, kik közül többen szánták el magukat komoly ker. életre. Két alkalommal délután is tartottak igen jól látogatott komoly, önmagába szálló megszentelő órákat.

Febr. 24—márc. 2-ig Hecker Henrik szegedi predikátor tartott a Nyíregyháza körül elterjedő bokrokban jól látogatott összejöveteleket. A nyíregyházi testvérek 2—3 órai gyalog utat tesznek meg a tanyáktól a városig, hogy az Igét hallgassák!

— **Nagyszékelyben** Dr. Wallrabenstein Ferenc, budakeszi üdülők igazgatója tartott evangelizációt. Ott nagy a sötétség s a bűn ereje. Reméljük, hogy ez a mostani magvetés, az azelőttiekkel egyesülve, meghozza az annyira óhajtott termést.

— **A magyarországi püspöki methodista egyház** missziói konferenciája 7-ik évi ülését Budapesten tartja március 12—16-ig. Dr. W. O. Shepard püspök elnöklete alatt. A reggeli biblia-órákat a püspök tartja. Az esti előadásokra a következők vállalkoztak: Dr. Melle O., a frankfurti theol. semihárium igazgatója. »Az amerikai prohibíció krízise« Rödiger Th. »Az ev. szabad egyházak feladatai a jelenben« Riechers Berta kínai misszionáriusnő: »Isten csodálatos útjai Chinában«. Ezek az előadásokon minden este 7 órakor bárki részt vehet.

— **Alliánz hitmélyítő konferencia márc. 22. és 23-án Budakeszin.** A hazai hívő gyülekezetek vezetőit és tagjait ezuton is kérjük, ragadják meg ezt az első alkalmat arra, hogy egymást jobban megismerjük és megszeressük mint testvéreket. A program részletei ezek: Wallrabenstein J. »Bűnbánat.« (Jakab 5. 1.) Dr. Kiss F. egyetemi tanár: »Mire tanít a 7 patriárka élete?« (Mózes T.) Dr. Fischer: »A tanítvány életének körvonalai.« (Jel. 1. 9–16.) Dr. Somogyi Imre: »Az önfeláldozás.« (Ján. 14. 31.) Reichert Gy.: »A hívők hitetlensége.« (Zsid. 3. 12–19.) — Szólnak még: Udvarnoki A., Schmidt J., Kristóf D., Laub J. és más testvérek. Az összes előadókat kérjük, hogy a Krisztusban való egységet és az egyéni megszentelődést tartsák különösen szem előtt. A konferencia látogatóit pedig kérjük, hogy imádkozó lélekkel jöjjenek az áldásosnak ígérkező konferenciára.

Pál apostol.

(Folyt.)

Pál viszonya az Istenhez.

Istenről nem új tant állított fel Pál. Jézus által Istennel új viszonyba került. Az ő levelei szerint Isten a szent szeretet. Ez a szeretet készít minket a megtérésre. Jézus által megtanulta P. is az Istent »Abbának«, atyának mondani. Az Atyától őt többé semmiféle hatalom nem tudja eltántorítani. Az erőt erre, Krisztustól nyerte, az »Istenfiától«. Pál leveleiben sohasem mondja Jézust »emberfiának«, hanem »Istenfiának«. Krisztusnak praexistenciájáról megvolt győződve s annak a Filippiekhez (2. 6–11) és a Korhoz (II. Kor. 8. 9.) írt levelekben kifejezést is ad. Aki az Atyánál volt, ott hagyta a mennyei dicsőséget s szolga formát öltött. Pál, leveleiben sokat foglalkozik a keresztrefeszítettel, aki azonban él. Keresztre feszítés és feltámadás önála elválaszthatatlan egymástól. Ő maga is, de minden egyes keresztyénnek a gyakorlatban, a valóságban át kell menni, a Krisztus szenvedésén, kereszthalálán, temetésén, feltámadásán. Így lesz Krisztus számunkra valóság. Így lesz ő a szőlőtő, mi pedig a szőlővesszők, akik Őbelőle táplálkozunk.

Ugyancsak az eddigiek alapján meg kell állapítanunk, hogy Pálnak nem volt rendszeresen összeállított etikája, vagy eschatológiája; etika és eschatologia helyett fejezzük ki inkább úgy, hogy nála: »Krisztus szeretet« volt és »Krisztusvárás«. Nála a jóhoz való erő, nem más, mint »Krisztusszeretet«. A keresztyénséget egy nagy családnak tudja, kinek atyja: Isten. Krisztus, mint el-

sősülött, az emberek testvére. Krisztusban már nem léteznek: nemzeti, socialis és sexualis különbségek: Nincs zsidó, sem görög, sem úr, sem szolga, sem férfi, sem nő: Krisztusban mindnyájan egyek. Vallási különbség sincsen már Őbenne: nincs zsidó és nem zsidó; vagyis: körülmetélt és körülmetéletlen. A népek, a fajok közti ellenségeskedés is megszűnik Krisztusban. — Krisztusban »új ember« lesz mindenki. (Ef. 2. 11–22.) Ezt a szót: »testvér«, senki Önánál komolyabban és szebben nem fogta fel s nem gyakorolta. Az egymás terhének hordozása, hogyan értendő, az I. Kor. 13. r. mesteri módon írta meg.

A keresztyének, nemcsak egy családot, egy testvériséget képeznek, de *egy testet* is, melynek feje Krisztus, ők pedig ennek a testnek tagjai.

A gyülekezet pedig nem más, mint Isten temploma. Ez a templom munkában van, még nem kész, de építetik folyton, bár az Isten már lakja. A fundamentum Jézus Krisztus. Kiki tegye erre rá a legértékesebbet, aranyat, ezüstöt, ne fát, szénát, nádat, ami clég! Pál útjában látta, hogy az ilyen fa és nád-kunyhók hogyan pusztultak el tűz által egy pillanat alatt. — Nem akarta, hogy a gyülekezetek ilyen gyenge tákolmányok legyenek, melyek egy-kettőre megsemmisülhetnek. Erős, masszív épületre gondolt, amilyen méltó a fundamentomhoz: Jézushoz.

P. nem formulázta jogilag az »egyház fogalmat«, ő »gyülekezetet« létesített. Az összes létező, privát házakban tartózkodó gyülekezetek együttesen képezik »a gyülekezetet«. A gyülekezetben minden tag azzal a tehetséggel, charismával szolgál, ami néki Istentől adatott. Pál szervezte a gyülekezeteket, s leveleivel, imáival, tanításával össze tartotta őket.

Pálnál fontos szerepet játszik a Krisztusban való reménység, a Krisztus újra való eljövételében való reménység. Ő az üdvöt nem a múltban látja, hanem a jelenben és a jövőben.

Krisztus eljövételét mihozzánk oly közelnek tudja, hogy ő maga is úgy reméli, hogy megéri az Úr eljövételét. I. Tess. 4. 17. I. Kor. 15. 51. De másrészt kifejezi azt is, hogy mi leszünk azok, akik a Krisztushoz megyünk. Ő maga is vágyódik odamenni s ott lakni, mert ez mindennél jobb. (Phil. 1. 23.)

Érdekes Pálnál a következő: A feltámadást egyszer inkább a zsidó farizeus felfogás szerint festi: A halottak egy ideig a sírban fekszenek, a Krisztus megjelenésekor feltámadnak s a még élőkkel együtt átszellemülnek. Máskor pedig prófétai tekintete inkább görög szempontból nézi a lélek halhatatlanságát: Tudjuk, ha a porsátor össze-

török, hajlékunk van Istennél. Örök hajlék, nem kézzel csinált. Az a két vonás, keleti (zsidó) és nyugati (görög) egymás mellett szerepel Pálnál, anélkül, hogy ő igyekezne a kettőt egymással összeegyeztetni, v. ki-egyenlíteni. Az ösatyáktól örökölt vonás, mikor említi »az angyal kiáltását« (I. Tes. 4. 16.) »a trombita harsogását« (I. Tes. 4. 16) »Krisztus földre jövetelét«, »a hívőknek égbe vitelét«, »az Úr elé való állítását«.

Mikor feltámadásról és ítéletről beszél, a következő igazságok domborodnak ki: »Krisztus jön az ítéletre« és »az ő Szentjei.« »Az istenellenes sátni, démoni hatalmasságok megsemmisíttetnek«, »az utolsó ellenség is legyőzöztetik«, »Jézus királysága felállítatik«, »Krisztust színről-szinre látjuk«, »vele egyesülünk«. »A fiú visszaadja az Atyának az országot s »Isten lesz minden mindekben«.

Ez volt P. élő reménysége. s hogy ezt hirdette, ez volt az ő világtörténeti jelentősége s az tette őt világapostollá.

(Folyt. köv.)



Mozaik.

Bizalom az Urban. Egy jámbor embert rablók támadtak meg s életét fenyegették. Midőn kérdőre vonták, hogy miért nem fél, így felelt: »Keresztény vagyok s az Ur oltalma alatt állok. Nekem nem kell félni, de nektek igen«. — Te is mondhatod ezt?

Szentlélek munkája. Naplementekor, nagy az árnyék, délben kicsiny. Az emberrel hasonlóan van, minél távolabb van a Szentlélek, annál nagyobbak tűnik maga előtt.

Mit tettél másoknál többet. Egy generális elé állott egy katona a kihallgatáson: »Mit akarsz fiam?« — »Kegyelmes uram, oly sok bajtársam kapott kitüntetést, én is kérek egyet. — »Mi nagyot tettél?« — »Még sohasem szöktem meg, nem kémkedtem a királyom ellen, nem dobtam el a fegyveremet«. — »Mit, — rivalt rá a tábornok, — azonnal távozz, ily katonának nem jár kitüntetés«. — Sokan kérkednek, hogy nem tettek a parancs ellen s azt elégnék gondolják az örök élet kitüntetésére, ez az önigazság azonban örök veszedelembe dönthet bennünket.



Ne panaszkodj másra gyermekem, míg magadról minden rosszat el nem mondtál.

Drága gyermekem, legtöbbször, nem az emberek becsülnék kevésre bennünket, hanem mi értékeljük túl sokra magunkat.

Mit mond Henderson, Anglia methodista vallásu külügyminisztere a világbékéről s az egyház felelősségéről?

»Az elmúlt 11 év közül, mióta az ágyuk hallgatnak, az utolsó év volt a legfontosabb. Ebben az évben kötötték meg a Kellog-paktumot s léptették érvénybe. Minden művelt nemzet azt az ígéretet tette, hogy nemzeti politikájában nem nyúl többé erőszakhoz, ha közte és egy másik nemzet között vita merül fel, hanem békés uton intézik el a vitás kérdést. Ez a kölcsönös megegyezés egy nemzetközi törvénynek az alkotórésze. A párisi paktum tény, még pedig a nemzetközi ügyek egyik legeslegfontosabb ténye. De hasztalanul gondolja valaki, hogy az emberi ügyekben ez a tollvonás nagy változásokat fog előidézni. Nem elég szerződéseket aláírni, a szerződések követeleményeit is magunkra kell venni. Szükségünk van egy új fogalomra, a világ minden nemzetének általános összeköttetésének fogalmára. El kell ismernünk hogy a nemzetek létérdeke nem a konfliktusokban áll, hanem a békés együttélésben. Hiszem, hogy ez az új felfogás hamar tért hódít. A nemzetközi ügyekben békeszerető szellem uralkodik s olyan vágy a béke után, amilyent azelőtt sohasem láttunk. — Hogyha ezt a békevágyat az egyházak munkájával egyesíteni tudjuk, hiszem, hogy akkor nemsokára meg lesz a világbéke!«



A szív és a bűn.

Volt Berlinnek egy híres lelkésze, Woltersdorf (1725—1761). Az volt a szokása, hogy az általa megkonfirmált gyermekeket a lakására hívta s ott még néhány jó atyai tanácsot adott nekik. Egy alkalommal egy jó módú kertésznek fia és leánya is ott volt szobájában. Az öreg lelkész azt kérdezte a leánytól: »Van édesanyádnak szép szobája?« A lányka örömmel mondhatta, hogy igen. Akkor a fiúkhöz fordulva, azt kérdezte: »Van-e disznó a házatokban?« — Igenlő választ kapott. Most megint a leánykához fordulva azt kérdezte: »Édesanyád beengedi-e a szép szobába a disznót?« A lányka szinte szégyenkezve azt felelte, hogy dehogyis engedi be. »Nos gyermekek, ne feledjétek el, a jó, szép szoba az a szívetek, a disznó a bűn. Ne engedjétek be szívetekbe a bűnt!«

A kis lány még öreg korában is mindig emlegette lelkészének ezt a szép, szemléltető beszélgetését s vigyázott, hogy a bűn ne kerítse hatalmába szívét.